

jak na niwie prehistorji i antropologii. Urodzony 13 stycznia 1843 r., już w r. 1867 wydaje pierwszą pracę pt: *Études paléoethnologiques dans le nord du Dauphiné et les environs de Lyon*. Od r. 1871—77 zajmuje stanowisko asystenta Muzeum w Lyonie, w r. 1877 zostaje jego wicedyrektorem, a w r. 1910 dyrektorem honorowym. W r. 1881 zakłada lyońskie Towarzystwo Antropologiczne, którego sekretarzem zostaje, a równocześnie rozpoczyna wykłady z antropologii w uniwersytecie lyońskim, do których od r. 1892 dochodzą jeszcze wykłady z etnologji. W r. 1903 doktoryzuje się na podstawie rozprawy „*L'homme quaternaire dans le bassin du Rhône*”. Liczne te zajęcia nie zdołały mu wypełnić pracowitego żywota. Od r. 1873 począwszy co pewien czas urządza Chantre dalekie wyprawy naukowe, z polecenia rządu francuskiego, do Grecji, Turcji, Kaukazu, Krymu, Azji Mniejszej i Afryki Północnej. W ciągu tych wypraw zebrał olbrzymie materiały naukowe, które opublikował w kilkunastu zbytkownie wydanych i ilustrowanych foljąłach. Wystarczy tu wymienić pięciotomowe dzieło „*Recherches anthropologiques en Caucase*” (1885), dalej „*Recherches archéologiques dans l'Asie occidentale, Cappadoce*” (1898) oraz „*Recherches anthropologiques dans la Berberie orientale, Tripolitaine, Tunisie et Algérie*” (2 tomy, 1913). Trwałą wartość mają także jego publikacje materiałów archeologicznych z dorzecza Rodanu pt. „*Études paléoethnologiques dans le bassin du Rhône*” (Période quaternaire, 1 tom, 1874, Age du bronze, 3 tomy 1875—76, Age du fer, 1 tom 1880). Ogólna ilość prac zasłużonego badacza dochodzi do 250. Chantre był członkiem Instytutu Francuskiego, Kawalerem Legji Honorowej, członkiem honorowym znacznej ilości towarzystw naukowych i akademij zagranicznych. Obok niezwykle pracowitości cechowała go ujmująca skromność, nie pozwalająca mu wysunąć się na pierwszy plan. Niechętnie przemawiał publicznie a na kongresach międzynarodowych, gdzie wielokrotnie był urzędowym przedstawicielem Francji, spełniał często niewdzięczną rolę sekretarza. Z Polską łączyła go nie szczerej sympatji. Instytut Prehistoryczny Uniwersytetu Poznańskiego zawdzięcza mu kilka prac, wydanych przezeń w latach ostatnich. Cześć Jego pamięci!

Ernest Chantre.

W dniu 24 listopada 1924 r., w dzień po powrocie z Wiednia, gdzie prowadził studia muzealne do przygotowanej większej pracy o ludach basenu śródziemnomorskiego, zmarł w posiadłości swej Ecully pod Lyonem nestor prehistoryków francuskich, prof. Ernest Chantre, dożywszy lat 81. Schodzi z nim do grobu jeden z najwybitniejszych prehistoryków francuskich starej szkoły. Od wczesnej młodości poświęcił się nauce, pracując równo wydatnie w dziedzinie geologii i paleontologii